

Efter retsplejelovens § 456 r kan en sag, der er afsluttet ved anerkendelse, forlig i retten eller ved en upåankelig dom, efter anmodning af en af parterne genoptages, navnlig hvis den pågældende godtgør senere at have fået kendskab til omstændigheder, der kan antages at ville give sagen et andet udfald. Anmodningen om genoptagelse skal indgives til den ret, der har behandlet sagen. Har sagen ikke tidligere været behandlet ved retten, skal anmodningen i reglen indgives til retten ved moderens hjemting, jfr. § 456 r, stk. 3.

Bestemmelser om genoptagelse findes også i andre nordiske lande, og det har under de nordiske forhandlinger været drøftet, om de ensartede love burde indeholde regler om, hvorvidt domstolene i et nordisk land kunne genoptage en faderskabsafgørelse, der er truffet i et andet nordisk land, og som skal anerkendes efter §§ 1-2 i lovforslaget.

Man har under drøftelserne været enige om ikke at medtage regler herom i de fælles-nordiske lovforslag, men at overlade det til lovgivningen i hvert enkelt land. De danske regler om genoptagelse i retsplejelovens § 456 r har ikke haft tilfælde af genoptagelse af en udenlandsk afgørelse for øje, men det er efter justitsministeriets opfattelse ikke udelukket for en dansk domstol efter retsplejelovens § 456 r at genoptage en udenlandsk afgørelse, der efter lovforslaget har bindende virkning her i landet. Spørgsmålet har næppe særlig praktisk betydning, og det vil formentlig være mest hensigtsmæssigt, at genoptagelsessagen, i hvert fald når der er tale om en dom (jfr. side 112 i betænkning 126/1955 om ændring af reglerne om fastsættelse af faderskab), behandles af retten i det land, hvor den oprindelige afgørelse er truffet. Fremsættes der for en dansk domstol anmodning om genoptagelse af en faderskabsafgørelse, der er truffet i et andet nordisk land, kan retten efter justitsministeriets opfattelse afslå at behandle sagen, hvis det kan antages, at sagen enklere eller hurtigere kan behandles af retten i det land, hvor afgørelsen er truffet, jfr. princippet i retsplejelovens § 456 c, stk. 4, 2. pkt.

Efter dansk ret kan en retssag om faderskab afsluttes med et forlig indgået mellem sagens parter og godkendt af retten. Retsforlig i faderskabs-sager synes ikke at være kendt i de øvrige nordiske lande, men der har under de nordiske drøftelser været enighed om, at retsforlig skal ligestilles med domme. For at sikre enslydende love og for at fastlægge fortolkningen af ordet »dom« bl. a. i § 3, foreslås, at der som § 1, 2. pkt., indsættes en be-

stemmelse om, at retsforlig ved anvendelsen af denne lov ligestilles med domme.

Til § 2

Som nævnt i de almindelige bemærkninger, pkt. 4, fastslås faderskab til børn uden for ægteskab i de nordiske lande oftest ikke ved dom, men ved, at den opgivne far over for en administrativ myndighed anerkender faderskabet. Det foreslås i § 2, at sådanne anerkendelser afgivet i et af de andre nordiske lande skal have bindende virkning her i landet. Det er naturligvis en forudsætning, at anerkendelsen har bindende virkning i det land, hvor den har fundet sted.

At fastsættelsen skal være sket i et af de nordiske lande, skal ikke forstås rent geografisk. En anerkendelse afgivet for f. eks. en svensk diplomatisk myndighed i udlandet vil have bindende virkning i Danmark, når afgørelsen har bindende virkning i Sverige. Derimod omfatter § 2 ikke en anerkendelse afgivet på en ikke-nordisk ambassade i Stockholm. Forslaget tilsigter heller ikke at skabe grundlag for her i landet at anerkende en afgørelse truffet i et ikke-nordisk land, selv om den måtte have bindende virkning i et andet nordisk land.

Den norske lov om børn uden for ægteskab indeholder en regel om, at en mand kan anses som far til et barn, hvis han ikke senest 4 uger efter, at et af fylkesmannen udfærdiget forelæg er forkyndt for ham, meddeler, at han ønsker spørgsmålet afgjort ved retten. Kravene for senere at få en sådan passiv anerkendelse prøvet ved domstolene er dog små. En tilsvarende regel kendes ikke i de øvrige nordiske lande, og det har under de nordiske drøftelser været overvejet, om sådanne faderskabsfastsættelser bør medtages under lovforslaget. Fra norsk side er det oplyst, at fylkesmannen ikke udfærdiger forelæg, hvis moderen har haft samleje med flere mænd inden for avlingstiden, eller hvis fylkesmannen er i tvivl om rigtigheden af moderens oplysninger, og at fastsættelse af faderskab ved passiv anerkendelse i øvrigt forekommer sjældent. Det er også en forudsætning, at den opgivne far bor i Norge. De øvrige lande har herefter tilsluttet sig, at disse fastsættelser omfattes af reguleringen. Et norsk udvalg vedrørende revision af børnelovgivningen har dog af principielle grunde foreslået, at ordningen afskaffes (NOU 1977:95, side 23).

I Sverige kan fastsættelse af faderskab ske privat ved, at en mand anerkender faderskabet til en person over 18 år. Det kræves i sådanne tilfælde ikke, at nogen myndighed medvirker ved fastsæt-